

УКРАЇНСЬКА ТАХІКАРДІЯ

Я не маю мільйона доларів. Ба більше, щойно дала ляпаса власній невпевненості, що прошепотіла мені: “Ти не настільки успішна, щоб оповідати людям про достаток. Адже в цьому столітті працює правило: лише той, хто володіє мільйонами доларів або вдає, що володіє, може говорити про нього”. Однак я не беру участі в гонитві за неймовірним успіхом, а ділюся духовним розумінням достатку, що стало для мене відкриттям і привело душу до спокою. Звідси черпаю моральне право.

Я не кажу, де взяти кошти на віллу на березі океану. Про це пишуть видатні американські спікери в мотиваційних книжках, що їх уже чимало перекладено з англійської мови на українську. Однак їхні розумові спекуляції важко припасувати до наших релій, де частота стрибків долара схожа на серцеві скорочення при тахікардії. А також до життя під час війни, в якій мільйони українців втратили все, що заробили й надбали.

Сьогодні всі українці в біді. Всі без винятку. І ті, хто поневіряється по світах, і ті, хто залишився в Україні. Наша економіка так само зруйнована, як і житла багатьох людей. Ракети руйнації влучили в посади, кар’єри й усе здобуте напередодні. Ми не знаємо, що нас чекає надалі й чи буде в нас пенсія. Ми не знаємо навіть, коли закінчиться війна, що зруйнувала дитинство і юність наших дітей. Однак маємо пам’ятати: завжди треба боротися за краще майбутнє і створювати передумови для щастя!

А це можливо лише за однієї умови – поступової зміни мислення.

Одного разу я втратила світ, у якому жила. Мої ноги підкошилися, а життя провалилося крізь землю. Однак я підвелася, бо зрозуміла деякі принципи існування під сонцем, зокрема й фінансові.

УМІННЯМ ВСТАВАТИ, ВИЖИВАТИ, а потім ЗРОСТАТИ я хочу поділитися зі своїми читачами.

З повагою – Неля Романовська.

Початок

Ти зворушив мене тим, що звернувся не по гроші, а в пошуках знання. Я готова ділитися з тобою умовиводами про достаток і успіх, що їх збирала до колекції так, як нумізмати вишукують монети.

Смеркалося. Я взяла ключі й попростувала до вхідних дверей. Мій робочий день закінчився.

Крізь відчинені двері побачила, як хтось намагається припнути велосипед до кованої огорожі під моїм вікном. Якийсь молодик з кучерявою шевелюрою. Глянувши на мене, він привітно всміхнувся. Гм, я його ніби знаю...

– Як добре, що я вас застав! – вигукнув юнак, побачивши ключі в моїй руці. – Ой... добрий день!

– Владику, то ти?! Та невже! Який гарний став! Коли ж ми востаннє бачилися?

– Ще до війни, – засміявся хлопчина.

Як я могла не впізнати відразу цього симпатягу з кучерями, що нагадували шапку? Старію? Це ж наш Владик!

Запросила його увійти в магазин. Влад коротко розповів, що закінчив навчання і навіть уже має водійські права. А цим पिшається кожен хлопець його віку.

– Власне, чого я прийшов до вас...

– Кажі.

– Мені трохи ніяково. Але я не знав, до кого звернутися, а ви колись сказали, щоб до вас звертався в будь-який час...

Я напружилася і прискіпливо подивилася на нього. Мабуть, хоче позичити гроші...

– Ні-ні. Не думайте, що я хочу позичити гроші, – здивував мене хлопчина спостережливістю. – Пам'ятаєте той вечір напередодні свята Миколая? Ви тоді сказали, що я виросту, піднімусь, буду мати достаток, успіх і щастя. З того вашого списку збулося лише одне.

–Що саме?

– Я виріс...

Глянула на юнака: зовнішні кутики його очей були трохи опущені. Знала чому. Змалку ці очі дивилися на світ крізь сльози і смуток. А це завжди відбивається на міміці.

Запропонувала гостеві вмотитися на диванчику. Сама ж узяла стілець і сіла навпроти. Почала вивчати його очима. Красень із білозубою усмішкою. Крізь футболку проглядається рельєфне тіло, накачані м'язи. Однак чому його спина зігнута дугою, ніби щойно носив важкі мішки? Ця зігнутість, мабуть, від внутрішнього тягара, що лягає на серце бетонною плитою і поступово згинає не лише людський дух, а й хребет.

Раптом завилла сирена. В укриття ми не побігли – вже давно призвичаїлися. Однак сирена надихнула мене поставити запитання, яке сьогодні, мабуть, очолює топдесятку запитань українців.

– Твоєму татові вже прислали повістку з ТЦК?

– Ми не знаємо. Переїхали, а нової приписки так і не маємо. Може, прислали на стару адресу. Мало спілкуюся з ним, бо наймаю квартиру. Цей... Я ж чого прийшов до вас...

Влад почав терти руки й крутити головою, ніби озираючись, – хотів утримати ситуацію під контролем. Я почала приглядатися до ознак тривоги, що проявлялися в тілі юнака все новими й новими підсвідомими рухами. Ось Влад уже зсунувся на край дивана, розвернувши ступні в бік дверей. Хоче втекти. Йому явно незручно, ніяково, і тіло кричить про це.

Маючи досвід роботи з невротиками, я вирішила передати хлопцеві спокій. Відкинулася і твердо сперлася на спинку стільця, показавши, що нікуди не поспішаю. Транслявала: я – сама стабільність, можеш набратися того від мене. Спрацювало.

РОЗПОВІДАЙ

Юнак долонею погладив кучері й ураз різким рухом провів від маківки до потилиці, ніби щось скинувши із себе. Став спокійніший. Адаптувався.

Переді мною сидів хлопчина, яким життя шарпало, наче вітер флюгером. Я завжди була прихильною до нього, але лише щойно здогадалася, звідки ростуть ноги моєї симпатії: такий самий погляд, як у Влада, я бачу на першому фото у своєму паспорті. Он воно що...

Глянула в його очі. Здалося, проникла аж на самісінькій спід душі. Він витримав мій погляд, а я подумки відзначила, що розум у тій кучерявій голові – блискучий.

– Мені погано... – майже прошепотів.

– Ти щось вживаєш? Не дай Боже куриш якусь гидоту!

– Та ні, що ви!

– Пробач, Владе. Напевне, в мені заговорила матір двох синів. Розповідай.

– Я не знаю, що мені робити в житті, чим зайнятися. Іноді хочеться... чесно, скочити з моста, щоб усе це скінчилося. Щоб умерти...

– О Господи! Свят, свят, свят. Такий гарний хлопець, а таке недобре каже. Це ж треба... Я вчора якраз один вірш написала. Мабуть, душа відчувала, що ти прийдеш.

Трапляється, що все йде шкереберть.

Як з потягу, з планети хочеш вийти.

Та як ти можеш знати, що є смерть,

Не з'ясувавши, що то значить – жити?

– Га-а-арно, – протяжно похвалив мої творчі потуги малий експерт.

УМОВИ

“Відбій повітряної тривоги! Відбій повітряної тривоги!” – заволали наші телефони.

– Нарешті! – промовила я і видихнула. Хоча всі ми звикли до звуків сирени, але після відбою відразу стає легше дихати.

Хлопчина поклав обидві ноги на стілець. Я подумала, що він не тільки швидко адаптувався, а вже занадто розслабився. Не люблю таку поведінку, адже вона свідчить про відсутність гарних манер. Однак зараз прискіпування не на часі. Ця молодь зазнала багато лиха. Вона прокидається від шуму шахедів і засинає під виття сирени. Кожен хлопець – потенційний воїн. Кожна дівчина може бути нареченою захисника і чекати його з війни.

У Влада дзенькнув телефон. Хлопець відкрив його подивитися, що там, і завис, як то зараз стається з багатьма підлітками. Перейшов у якусь іншу реальність. Вона захопила його за секунду. І байдуже, що до того у нас була доволі змістовна розмова.

Я мовчки дивилася на Владислава, який тицяв пальцем у свою мобілку. Мої думки вийшли за межі нашого діалогу й закрутилися довкола українського апокаліпсису.

“Коли це скінчиться, ніхто не знає. Що чекає наших дітей, у яких відібрали дитинство та юність? Цей хлопчина, як і мої сини, ще замалий, щоб іти на фронт, але над його головою вже завис дамоклів меч війни. А втім... Його війна почалася задовго до повномасштабки. Почалося від його народження”, – думалося мені.

Набігли спогади.

Пригадала той зимовий вечір, коли почула непевний звук за вікном своєї кімнати. Спочатку подумала, що кіт звідкись зірвався. Але коти, приземляючись, так не гукають. Цікавість перемогла. Обійшовши хату, в темряві я побачила постать, що скрутилася клубочком під моїм вікном. Це ж хлопчина, який мешкає на сусідній вулиці та спритно лазить по чужих парканах!

Надворі курило снігом. Без шапки і взуття, в самих шкарпетках, він сидів на дерев'яній колоді й плакав. Побачивши мене, смикнувся тікати. Однак його спинив крик п'яного батька, що почувся з вулиці.

– Де той шмарок? Я тебе знайду! Я тобі руки і ноги поламаю! – розлягалось неподалік. Чоловік ходив вулицею й шукав сина.

– Лише не кажіть татові, що я тут... – благально прошепотів хлопчик.

– Я тебе не видам. Можеш довіритися мені. Тихенько ходімо до хати...

Я взяла його за руку, і та обпекла холодом мою долоню. Господи, якби я не сиділа в тій кімнаті і не почула, то він замерзнув би просто під моїм вікном...

Я знала цього хлопчика. Він був тією “поганою компанією” для мого сина, що від неї кожна мама намагається вберегти своє чадо. Тому що саме з ним мій нащадок також опанував мистецтво лазити по чужих парканах і потім приходив додому не в одязі, а в дранті. І приносив мені квіти, зірвані з чужих клумб.

Умовила хлопчενя ночувати в мене. Він розповів, що мама з татом понапивалися. Тепер тато чіпляється, як завжди. А мама спить.

Був саме той вечір, коли батьки кладуть під подушку дітям подарунки. Тож я зателефонувала чоловікові, який ще не повернувся з роботи. Пояснивши ситуацію, попросила заїхати в супермаркет і придбати те саме, що ми купили для молодшого сина, – м'ячик, бенгальські вогні, солодоші.

Тоді вперше старший син не ночував на свята вдома, бо вже виріс і навчався в університеті в іншому місті. І я подумала, що це якийсь знак згори, бо знову маємо купувати два подарунки.

– І про подарунковий папір не забудь, – нагадала чоловікові. – Нам треба все так само запакувати, як для нашого.

Діти заснули...

Ще трохи порефлексувавши, я подякувала Господу за те, що саме під моє вікно Він привів Владика. Ми не можемо нагодувати всіх голодних і одягнути всіх нагих цього світу. Однак у кожного з нас є такі ворота, під які Господь привів нужденного. І це наш шанс.

Непомітно для себе можна стати тим багатцем, котрий бачив страждання хворого жебрака і не змилювався над ним. Саме біля воріт такого багача лежав Лазар. На думку деяких священнослужителів, той багатий чоловік не звинувачується в жадібності. Його вина – це байдужість до чужої біди.

Благодійне діяння – це не подвиг, а святий обов'язок кожної мудрої людини. Це також один з інструментів, за допомогою яких людина отримує достаток. Вона пожинає більше, ніж посіяла. Тому що так закладено:

з одного зернятка виростає колосок.